

ИСТОРИЯ НА ПОДВОДНАТА ЛОДКА

Търсачъ на потънали съкровища

Вратичката се отворила и пжтешественицитъ видѣли, че водата стои като стъклена стена и не влиза въ кабината: не я пускалъ сгжстениятъ въздухъ, който изпълвалъ помѣщението.

— Сега може да се облѣче водолазния костюмъ и да се поскита но дъното на морето, — казалъ Лекъ.

Но спжтниците на Лекъ предпочели да останатъ въ кабината. Тогава Лекъ ги помолилъ да освободятъ кабината за водолаза и да отидатъ въ носовото отдѣление на

„Аргонавтъ“, снабдено съ силенъ прожекторъ.

Докато водолазътъ се обличалъ, учителътъ и журналистътъ, безъ да излизатъ отъ лодката, разглеждали подводния пейзажъ. Млѣченъ снопъ отъ лжчи отъ прожектора освѣтлявалъ водата. Изплашенитъ риби се мѣтали на разни страни. Дъното на морето било осѣто съ бурета, топове, котви. Въ млѣчния полумракъ се виждала смѣтно нѣкаква грамадна маса. Пжтниците гледали напрегнато въ нея, като се мжчели да опредѣлятъ, що за мор-

тракийския царъ Лизимахъ, но тѣ сж криели и първитъ християни и сж укрепвали вѣрата имъ. Суровитъ стжпки на Аспаруховата дружина сж кѣнтѣли по каменистия грѣбъ на бѣл-Калиакра, бойнитъ вѣтроходи на гарския князь Добротичъ въ бурни дни сж се подслонявали задъ исполинската му снага, а следъ завладѣването на България отъ турскитъ пѣлчища, четиринесетъ бѣлгарски девойки, подгонени отъ хищни яничери, сж се хвърлили отъ Калиакра въ морскитъ бездни, за да запазятъ своя и народна честъ.

Носъ Калиакра нѣмѣше. Само морето шумѣше и тежко се люшкеше. По грижливо издѣлбани стжпала се спуснахме въ малкия параклисъ „Св. Никола“, останка отъ предихристиянско време и се превърлихме върху тѣсна площадка, оградена съ желѣзни перила. Долу на 72 метра, въ основата на носа, стадо тюлени, намѣрили самота и покой край Калиакра, безгрижно се гонѣха въ хладнитъ води на морето, ловѣха тлѣста риба, препичаха се на крайбрѣжнитъ камъни и отново се хвърляха въ водата като безгрижни и палави деца, дошли за първи пжтъ на море.

Необхватенъ е просторътъ отъ Калиакра. Напредъ, додето окото вижда, кипнала синьо-зелена вода! Отъ лѣво и отъ дѣсно пакъ вода. Далече задъ насъ се бѣлѣеха стрѣмни и пусти брѣгове. Сякашъ стоеме върху палубата на нѣкой гигантски атлантически параходъ. По тѣсната пжтека слѣзохме къмъ пещеритъ. Хилядогодишниятъ напоръ на водата е издѣлбалъ нѣколко просторни пещери, кждето, вмѣсто приказнитъ богатства на древнитъ царе, вражескитъ граничари сж затваряли овце и кокошки, крадени отъ поробенитъ бѣлгарски селяни.

Мрѣкваше се. Лека мъгла се спускаше надъ водната ширина. Въ една отъ бѣлитъ кжщички свѣтнаха лампи. Затракаха и машини. Единъ моторъ туптѣше равномерно. Пламна и фарътъ. Мигомъ хиляда и петстотинъ свѣщи прѣснаха своята ослѣпителна свѣтина, събрана въ единъ безкраенъ лжчъ, а самопредавателътъ записука: две тирета, две точки, две тирета, две точки. Петъ минути предаваше, петнадесетъ минути мѣлчеше. И така цѣла нощъ. Колко ли параходни радиоприематели до петстотинъ мили отъ носъ Калиакра уловиха въ тоя мигъ спа-

Златната торба

торба.

— Не е тая, — излѣгалъ Рамъ. Русалката показала сребърна торба.

— И тая не е.

Русалката издигнала златна торба.

— Ха, тая е.

Рамъ метналъ на грѣбъ тежката торба и забързалъ къмъ кжщи. Майка му се много зарадвала. Тя изпратила Грива да иде да спи въ пещника и изсипала торбата.

Но изъ тежката торба, вмѣсто безценни камъни, изпадали цѣла грамади отровни змии.

Майката и синътъ изпищѣли и се свили въ единъ жгълъ. Дотърчалъ Гривъ. Сварилъ ги ни живи, ни мъртви отъ страхъ. Змиитъ съскали и пѣлѣли вече къмъ тѣхъ, но шомъ видѣли Грива, тозчасъ сами влѣзли въ торбата. Гривъ завързалъ торбата и рекълъ:

— Не бойте се, майко! Тѣ не могатъ да излѣзатъ вече.

Съвзела се мащехата. Прегърнала Грива и рекла:

— Живъ да си ми, синко! Ти ни избави отъ лоша смъртъ.

Отъ тоя день майката обикнала Грива. А двѣтъ момчета заживѣли като истински братя.

ско чудовище е това. Но това не било морско чудовище, а разрушенъ и изпочупенъ корабъ.

Неочаквано край потъналия корабъ се показала неловката фигура на водолаза. Той проникналъ въ

Продължава на стр. 10

сителната буква? Калиакра сега не е гробница на залутани параходи и безстрашни мореплаватели, а вече е надежда и спасение въ страхотни бури и беззвездни нощи.

Отново задишахме свежъ морски въздухъ. Вълнението бѣше се усилило. Дълбоко въ южния заливъ на Калиакра чужда гемия, отъ ранна сутринъ пустнала котва, чакаше добъръ попжтенъ вѣтъръ. На палубата ѝ не се мѣркаше жива душа. Въ тоя мигъ нашата торпедна лодка, патрулираща край новитъ ни брѣгове, съ бързъ и плавенъ ходъ се доближи до неизвестната гемия и я взе отъ дѣсно на бродъ. По палубата на неканената гостенка затичаха люде и тутакси дигнаха турско знаме. Торпедната лодка направи още единъ кржгъ около гемията и съ изправенъ носъ полетѣ къмъ Балчикъ. Сребриста водна диря бележеше нейния пжтъ.

Мрѣкна се напълно. Сбогувахме се съ гостоприемнитъ домакини и сгушени единъ до другъ въ откритата кола, слушахме писъка на степния северенъ вѣтъръ и мѣлчливо изрѣзвахме въ душитъ си незабравимия споменъ за приказната Калиакра. Димитъръ Пантелеевъ